

NAGY LÁSZLÓ

DIDERGŐ EZÜSTFIÚ

Ha jütsz ama korba
didergő ezüstfiú
te nem leszel tisztább
tisztesebb se jobb
zsgorodva húsban
zsgori leszel mohó
s mint öreganyád
egy tányér meggyevesért
megostoroznád a világot

Hogy eljövendő ne legyen
ami írva van ellene
szedd a jószert a mérget
nyugodtan ezüstfiú
a rossz álmotól se félj
hemperegj ágyadon bátran
mint hölgygel mint mentőangyallal
a fénylő a szívárványos
irgalmas katasztrófával

SZÉCSI MARGIT

MENET

Lobogóm selyme: facsaró zápor.
Fázom alatta.
Záporos, zászlós kezemre látok,
s lóra, lovamra.

Szomorú feje: szálas zuhogást
vagdaló balta.
Szomorú fejem lassan lehajtom
lóra, lovamra.

Felhő meg zászló: egyetlen omlás,
éj van alatta.
Földből világít, amiért szálltam
lóra, lovamra.

Szakad dögökre, virág-tövekre,
szakad magamra,

s minden örökre, szobor-kövekre,
hattyúi hangra,

meredek zápor merev babákkal,
koponyás dombra,
ágyékra-pólyált márványkő-lapra,
hogy megfoganna,

világi téren felejtett dobra,
alvó harangra,
szapora zápor, szív-szakadásos,
lóra, lovamra.

Szapora zápor, rizs-kopogásos,
üveges manna,
végső vitézek páncél-ezüstje,
lóra, lovamra.

KORMOS ISTVÁN

EGY RÁKVADÁSZAT EMLÉKÉRE

Szárcsák libegtek torz rikácsolással
alá a tus-menny bolyhaiból, égett
a lábuk szára, valamint a csőriük,
világvégi Nap lángoltatta kék
tollukat is; csiki-csekk, csiki-csekk
moraja fült a tühegyű kövek
alagútjába, s jött cidris hideg
normandiai legelők felől,
nem Óceánum túlpartja felől,
mivel ott a mulaták édeni
fenekén érdemes még fényleni,
ikrásan önteni a fényesőt,
míg hasalnak a hullámok előtt,
s homok csiklándja didikéjüket;
a szárcsanép a szépségre süket,
vak és süket, azért evezte át
a tengert; hülye kölykök csuzliját

itt kapja csak, e kavics-abrakot,
csároghat, fele hipphoppra halott,
és nem zokog gyászt Flamanville miattuk,
csak engem ehét a fene miattuk.

Nem szárscsasíratás, szárscsahalál
elégiája ez, csak a való
rajzához kellenek e madarak,
mert Flamanville sirályfelhőket küldött
különbben mindig biciklim elé,
ha Ertot útra eresztett, gumi-
csizmásan, kézben kosár, piszkavas;
ott gázoltam a vízbe éhesen,
s az Óceánum vize nem selyem,
pofonjaitól kapkodtam fejem;
szikláira rákot vadászni másztam,
a homlokomon sógyöngykoszorú,

borostáimat kaszálta a só,
hogy lángolt a pofám, ahogy a szárcsák
lába s csőre bukseggelő napon.

Aj, rákvadászat! Atlanti özön!
Sercegve tört ágyából a köröm,
a vízalatti tüerdő közé
lenyúlva, vérem a sziklákat öntözé;
piszkavasam aluvó rákokat
lőtt agyon a homályló víz alatt,
előbbillegtek az alagutakból,
s nem iszkolhattak el a kosaramból.

Biciklim partra omolva feküdt,
egy idegen lány nyaggatta a csöngettyüt,
túlhidrogénezett haját a szél
szemembe fújta, bánta a fene!
Azt kotyogta, hogy amerikai,
térdelve is hosszúak voltak lábai,
fektében is eveztek mint a szárcsák
a homok fölött kitárt karjai;
utolsó erőm is magába itta,
utolsó rákom is a víz elvitte.

Most puszta fehér falam bámulom,
az aa-bb rímelést unom,
emlékem a papíron epikus,
Homér s Juhász közben aszongya Kuss!
Tehát: a fal! és lenn az udvaron
püspöki autók áznak az esőben,
és Luther Márton szobra nézeget
az Üllői út rokkant kapujára;
hányszor eshetett a dagály előtt
térdre azóta Flamanville homokja,
hányszor fülhettek sziklatű közé
utódaim: gyanútlan rákvadászok,
sógyöngyöt ivő csuszlis kölykeim
cirkuszba hordják kisbabáikat,
isszák a ledugaszolt almabort,
s benyelte mind a közeli Atomgyár;
amerikai szeretőm alatt
hányszor vetett az ágy mohó tüzet,
fű-ágy, homok-ágy, vagy rugóra ringó —
Szemem lehúnyom, elmozdul a fal,
fejem körül rikoltoznak a szárcsák,
és hánytörög a roppant Óceánium.

ORBÁN OTTÓ

CANTO

Evekig akartam Poundot fordítani
nem mintha a rokonomnak éreztem volna sőt
a személyiség rejtvénye érdekelt
Szellem és Erőszak
azaz az értelmiségi helyzete századunkban
ahol a kárhózat vírusai ellen hatástalan volt a klasszikus oltóanyag
és persze jól jött volna nehezeknek a költői léggömbhöz
e szellemidézés rejtett médiuma Amerika
botrányos távlatai eléggé szemfájdítóak ahhoz hogy a végtelent idézzék
a tükröt amin nem maszatholhatja homályos folttá a tapintat
a valóság nyomaszító kísértet-történetét
mint a vereséghez szoktatott országok rugalmas emlékezetében
A KÖLTŐ A KETRECBEN példázat és vizsgafeladat
még ha beszámítjuk a bankárok bosszúját is
Döntenünk kell hogy kié a rokonszenvünk
a ketreche zárt vadé-e aki művészettörténetre oktatja a néger sarzsit
vagy a sarzsié-e aki tudhassa-láthassa nyelven beszél
de asztalt farag a fázó öregembernek
Világos hogy mindez egy új költészettan alapja
hely és idő egysége a százados szükségállapotban
a mit-hogyan-s-mikor és főképp a mit-soha-és-semmi-áron
alkalmi dialektikája
mert nem számít ha valaki maga nem gonosz
ha a hullabúzt úgy szagolja mint az ibolyaillatot
A szövegben aztán mind mélyebben csalódtam
sehoh a kulcs egy utalás valami magyarázat
hacsak az újgazdag ájult sznobizmusát nem veszem annak
Firenze csurgott a versből a krónikák és Messer Ez-meg-Az
meg kínai bölcsék minden mennyiségben
Engem a hagyomány mint műemlék hidegen hagy
a város környékén ahol kölyökként gyakran megpofoztak
járt kelta hun és római
és mindegyik hagyott valamit maga után
legtöbbször egy fölétgetett falut
Ott nevelkedve ahol én és negyvenévesen
az ember vastagon hámozza a költészet nevű almát

és a díszítmények a hanglejtés meg a szófűzés mögött
 a rejtett magra kíváncsi
 és mit tegyen ha egy véres történet tanulsága mindössze annyi
 hogy a Bocsanat az Isteneknél és Szeressük Egymást Emberek
 Naná mondanám a legszívesebben erre
 csak hogy mi van a kényelmetlen részletekkel
 Ó szabadság aki gyakran vagy magad is börtönőr
 és rondaságokat is művelsz és nem mindig vagy a szépség hű szerelmese
 de néger börtben és hibás nyelvtanod tájsozlásban beszélve is
 egyetlen lehetséges hőse vagy minden igazi versnek
 a világ ketrecében ahol a hús köpenyébe burkolódzva vacog a képzelet
 melynek robbanó magja mindig a köznapi
 Túléltem egy ostromot mi másban hihetnék Az évek
 drótakadálya alatt egy konzerv és egy bicska a költészet maga

VERESS MIKLÓS

HÉT BAGATELL

1.

Árulkodójudas
 kell-e harminc
 aranypéNZ
 vagy csak piros tojás

Inkább kell
 a tojás
 kotkodács
 kotkodács

2.

Sarki redőny:
 lakásocska
 volt valaha
 kurtakocsmá

Ezért iszik
 hajnalig
 most is aki
 ott lakik

3.

Világvégén ül a sárkány
 emeletes zöld kaszárnyán
 egyik feje a főhadnagy
 azt ugrálja körül hat nagy
 közlegény

4.

Szeretnék játszani
 hatőkör
 hatőkör

szeretnék meghalni
 de mitől
 de kitől

szilánkká feledi
 arcomat
 a tükör

5.

A karomban elfér
 mégsem érem el
 erősebb a télnél
 nyarat énekel

meg is dobtam kövel
 mégis visszajár
 micsoda madár
 micsoda madár

6.

Ez a reggel sugaras
 a nap ára kétgaras

ez az este madaras
 mély szemedben a magas

ringass el és altatgass
 halálommal takargass

7.

Nem akartam
 dudás lenni
 csak egy tányér
 gulyást enni

Jó kocsmába
 be is menni
 bort is inni
 énekelni

Azt hitték hogy
 dudás vagyok
 a pokolba
 való vagyok